

גיליון מס' 1770 * ט"ו בכסלו תשס"ב * 30 בנובמבר 2001
(sachlav@kfar-hanassi.org.il)

**לחיות זה לאהוב
עד כמה שנפשך מאעת
לחיות זה לעבוד
להשיג מטרות נשגבות**

**לחיות זה לחפש
את הערך היקר ביותר של החיים
לחיות זה לחתור אל האמת
בכל מעשה ידיך**

**לחיות זה לשכוח
אי צדק ובגידה באמת
לחיות זה כמו הים
בו משתקף גן העדן של האלוהים.**

תרגום מנורבגית
מאת: ואסבוט אנדרס 1868 - 1944

דבר המערכת

שלום לכם
מדי פעם אני מביאה אליכם כאן בעלון דברים שכותבים חברים בעלון של הקיבוץ שלהם. הפעם
המאמר הוא של אורה מאילת השחר, שחשבתי שתמצאו בו עניין.

ואני תוהה, למה אצלינו לא כותבים חברים את אשר על ליבם.
שם העלון שנקבע לפני שנים הוא: "דברי הכפר" ו"הכפר" לא מדבר.
אגב, במכתב האחרון של קולין אלינו הוא פנה אלינו כי תושבי הכפר, שמתם לב? אין לאף אחד
מה לומר על כך?
אפילו לקרוא אולי לאסיפה ולהחליף את שם המקום, אפשר להציע.
אבל הרוב - כמעט כולם - כולם שותקים.
האם מיוחד "השלטונות"? האם מיוחד ש"כולנו גרים בבתיים של זכוכית, ולא זורקים אבנים", כמו
שאומר הפתגם הידוע.

כולנו ערים לכך, ששיחות סביב השולחן לא תורמות לכלום. כן בעצם, הן גורמות למצב רוח רע.
וכאן אולי גם המקום להבהיר את עמדתי בנקודה מסוימת.
בעלון זה אני כתבתי לפני כשבועיים שיטן שמועות ששלש עד חמש משפחות מדברות על עדיבת
הקיבוץ.
הרגשתי שזו מחובתי החברית במקום, כעורכת עלון, ומתוך המקום שאיכפת לי, - לציין זאת,
ולשאול את השאלות שצריכות להישאל.

הנקודה היא לא המספר המדויק של משפחות שרוצות לעזוב, הנקודה היא - לא מי הן המשפחות שרוצות לעזוב - ואם הן שוות את המאמץ של שיחה והתייחסות. הנקודה היא שחברים שנמצאים כאן הרבה שנים, אין להם כיום "מוסד" או בעלי תפקידים חברתיים שאפשר לדבר איתם על כך, להתלבט איתם, לחשוב ביחד איך גורמים להם להישאר איתנו. ממה הם לא מרוצים, איך אנחנו כולנו כחברה שאיכפת לה, יכולים לעזור להם. לפני שהם מוסרים את ההחלטה היבשה, ותבוא ההודעה - "צר לנו שהם עוזבים, אבל אנו מאחלים להם".

הנקודה היא מה ניתן לעשות כל עוד זה אפשרי, שהמקום הזה לא יהיה מנוכר כל כך. - על כך צריך להיות הדיאלוג.

איך שאני רואה את המצב זה כך, שאנחנו עם כל תכנית שינוי, דואגים לוותיקים שלנו שבנו את המקום הזה - וכך גם מגיע להם.

- אבל מי ידאג לנו? לנו שכבר לא כל כך צעירים היום - שכבת האמצע, מי ידאג לנו לעת זקנה? שאנחנו כאן היום גם מספר לא מבוטל, חיים ועובדים כאן המון שנים, ללא עבודה מובטחת, ללא פנסיה טובה מובטחת וכדומה.
- מי דואג היום שהצעירים יותר לא יעזבו אותנו מחר?
- מי דואג לרוטציה של חברים בגיל עבודה שיחליפו חברים בפנסיה בעבודה? בבוא הזמן.

אני לא רוצה לחיות במושב זקנים שאין בו ילדים שרצים במדרכות, וצעירים שיוצרים פאב ומסיבות ועובדים ולומדים ומחוברים לאופטימיות. אני דואגת לנו, שהיינו הקיבוץ הידוע לכל כמקום החברתי הטוב ביותר. פעם היה כאן דבק טוב, האם אפשר להחזיר עטרה ליושנה?!

- רק אם נרצה. רק אם נדבר על כך, אם נכתוב מאמרים וכתבות של ביקורת
 - של תודה של חיור. אם נגיב למה שקורה כאן, אם נהיה שותפים.
- גם החברים שיושבים בתוך כל ההנהלות והמועצות - ויושבים בישיבות ודנים וחושבים - כתבו לנו על הרהורים, על התלבטויות. שתפו אותנו בחשיבה על דברים עקרוניים, על הרהורים שעוברים לכם בראש.
- ואז גם אולי תקבלו מכתבי הערכה ובקשה ותודה, שבהחלט גם הם מגיעים לכם.

כולנו חיים כאן באותו מקום, ואם לא כולם מרגישים את אותה המועקה, הפחד מן העתיד לבוא, אז כתבו על אופטימיות. ידוע שגם אופטימיות היא מידבקת. חשוב להשמיע ולהישמע בימים אלה. להציע דרכים לפתרונות בעייה חברתית, או אחרת.

יש כאן כל כך הרבה חברים שיש להם מה לומר, למה אתם לא אומרים? כל צורה של דו-שיח / רב-שיח, יכולה לעזור היום. ולדעתי העלון שלנו הוא אופציה נפלאה לתקשורת, מישהו כותב דעה, הרהור, רעיון, - אחר עונה לו, ועוד מישהו מגיב. והנה יש לנו דיאלוג. שהיתרון שלו שאפשר גם לחשוב שבוע על תגובה.

ותחשבו על זה. העיתון, העלון הזה, הוא משקף את פני החברה - את פני המקום. אני יכולה למצוא עוד המון שירים וסיפורים לכתוב לכם, להדפיס ימי הולדת וימי זיכרון. ומכתבים על ומסין, ומודעות. האם זה מספיק ומספק? האם זה העלון שבו אנחנו רוצים? האם העלון הזה הוא מי ומה שאנחנו באמת?!

שיהיה רק טוב יותר.

שושנה שרקי

ימי הולדת

2/12	איתמר כהן (נכד) מאזר רובינב
4/12	מעין פלמה (בת 50) אברי גליק
5/12	מרים כהן מעין מסר
6/12	גאיה סלע (נכדה) בר המאירי בת אל רוזנקרנץ אלמוז כהן ישר (נכדה רחמני)
7/12	אלון דוד הוניג (נכד ב. לוי)
8/12	איבן ליון ג'ואל שורט עידית גלוק

ימי נישואין

6/12	קרן ודוד ארנברג
------	-----------------

יזכור

י"ז בכסלו תשמ"ו (1985) גב' הרטה וינטר
י"ט כסלו תשל"ז (1976) לואיזה נתן
י"ט כסלו תשנ"ט (1998) אנג'י קוביגיס
כ"א כסלו תשמ"ט (1988) גב' לילי רזניק

פרורים מהשולחן

שלום רב לכל הקוראים ושבת שלום. הרי לכם מחדשות הכפר האחרונים.
מקווה שתהנו.
אז קודם כל, והכי חשוב - המרפאה חזרה בשעה טובה למקומה. אנו מקווים שהקירות ישארו
לבנים ונקיים ובלי פטריות ודברים מגעילים אחרים. תודה על שיתוף הפעולה מצד המטופלים שלנו

- ותודה לאליעזר ושותפיו על העבודה המהירה.
- תרצה (המזכירה של שריטה), שברה את רגלה ולכן נעדרה מהעבודה למס' ימים. אז עכשיו היא חזרה לעבודה ואנו מאחלים לה הרבה בריאות ... זהירות, יש הרבה חריצים מתחת חדר האוכל.
- בועז נאי הוא הכוכב החדש שלנו. לאחר ש"עשה בוק" בחברה כלשהי, "התלבשו" עליו מס' סוכנים וכעת הוא משתתף במספר תכניות טלוויזיה. ביום שישי האחרון השתתף בתכנית "ספי" כחתן. ביום שישי הבא גם ישתתף בסדרה זו (לא ידוע בתור מה). רות מספרת שלא הכירה אותו עם החליפה, השער הקצר והחום. כמו כן, בועז משתתף בסדרה החדשה "סיטי טאוור". בטייק האחרון, בועז היה צריך להיות ברקע - שוחה בבריכה. הטייק נמשך הזמן שעות בגלל פשלות חוזרות ונשנות עד שבועז נשרף קלות מהשמש. מי אמר שלהיות כוכב זה קל, פשוט וכיף? בקרוב יצא גם סרט חדש עם (או של) זאב רווח שגם בו בועז משתתף. אז תתחילו לחפש אותו. הוא שם - בטלוויזיה.
- ביתר הזמן שלו, בועז לומד תקשורת מחשבים או משהו כזה. כמו מה שדוד אלמן עושה...
- הגשם חזר אלינו. אנו מקווים שהפעם זה יהיה משהו משמעותי יותר ואולי, רק אולי, סוף סוף הכנרת תתמלא לנו. זוכרים שפעם היו צריכים לפתוח את הסכר כדי שהכנרת לא תעלה על גדותיה? מתי זה היה?
- להורים שטרם קיבלו הודעות מילדיהם - בתחילת דצמבר - שיחות הורים בכפר בלום. איזה כיף!!! היכנו היכנו לערב מהנה. כיבוד קל יוגש
- איילון מסר מארגן מידי יום חמישי במועדון החברים ארוחת ערב לנערי הנעורים, לבנים ולאלופן. מיד לאחר מכן, הם נכנסים לאולם לצפיה בסרט. איילון - כל הכבוד לך. באמת. סוף סוף יש לחברה מה לעשות כאן.
- ילדי כתות ז'ח', התחילו לעבוד את יום העבודה המסורתי בניצוחו של אילן מדינה, המדריך. חברים וענפים שמזכנים ומעוניינים לספק עבודה, מוזמנים ליצור קשר עם אילן או הילדים.
- בתלתון הצעיר מדליקים מדורות כמעט כל יום לאחר שהם חוזרים מבית הספר. הם מתכננים כבר ל"ג בעומר. הורים - אתם מוזמנים להצטרף. ממש כיף שם.
- נריה אגם התנדב (עוד יש כזה דבר?) לכתוב את ההצגה לפורים עבור התלוננים. את זאת הוא עושה לאחר שהתלהב מכתובת הצגת י"ב שעלתה יפה. כל הכבוד נריה. ואת כל זאת עושה נריה ממש ממש לפני הגיוס. שרות קל ונעים.
- בשבוע שעבר, התרימו ילדי התלתון הבוגר את החברים לאחר שעברו מבית לבית, עבור אקו"ם. היו ברוכים וכל הכבוד לכולם. סה"כ תרומה מחברי כפר הנשיא כ-2500 ש"ח. תרומה נאה.
- גם בית החולים צפת מבקש תרומה עבור קניית מכשיר לגילוי מוקדם של סרטן השד. הכינו את הארנקים.
- ועכשיו תתרכזו טוב טוב כי זה מסובך: מועדון הנעורים לשעבר משתפך לקראת מעברם של ילדי כתות א'-ב'. התלתון הבוגר כבר מתחיל להעביר את הציוד שלהם לתלתון הצעיר. הסל של הכדור-סל כבר הותקן עבורכם (כדי שלא תתחרטו?) ומה קורה בתלתון הבוגר (עוד מעט לשעבר)? שם הנערים צובעים, משפצים ועומלים לקראת מעבר הנעורים+הנעורן לשם. תודה לכל העומלים, כולל אינסטלטורים, צבעים, בנאים, מסגרים, חשמלאים וסליחה אם שכחתי מישהו.
- לסיום - מפי הטף: נכדה אחת שאלה את סבתא שלה: "איך זה שלא הכרתי אותך לפני שהיית סבתא?" זהו זה. חוץ מזה בכפר הנשיא החיים הכל שגרתי.
- אז נסיים בברכת שבת שלום, שנה גשומה מאוד ... שגרה זה לא רע!

שבת שלום - דור

- * ועוד פירור קטן מפי הטף ששמעתי היום מסבתא אחת.
- דיאן מספרת שלא מזמן קיבלה קלנועית.
- השבוע כשהגיעה לביקור משפחתי אצל ההרמציים,
- קורין נכדתה שאלה: סבתא באת לבקר אותנו עם הסבתא'מוביל שלך?!

ש.ש

על משכורות הבכירים

ובמיוחד על שקיפות

המאמר מהעלון של אילת השחר שנכתב ע"י אורה ליפג' ושהופיע ב"דברי" של השבוע שעבר עורר מחשבות דומות בחברי כפר הנשיא, עד כדי כך שניתן לטעון, שכל מילה שהיא כתבה מתייחסת גם-כן לקיבוק שלנו.

כשהוחלט לפני כשנתיים להפעיל את השיטה הנוכחית של ה"שינוי", הרבה חברים הזדעזעו בעובדה שמשכורות המנהלים לא נתגלו. יש להניח שההחלטה לסודיות באה מאחד או יותר של היועצים המפורסמים, כי אני לא מאמין שרעיון כל-כך לא קיבוצי היה נכנס לראשי מתכנני השינוי מהקיבוק עצמו. אני רואה ההחלטה כגורעה ביותר... ובהרבה... מכל ההחלטות שהתקבלו ב-25 השנים שאני חבר בכפר הנשיא.

ההחלטה נוצרה בן רגע - שני גופים במשק - "אנחנו" ו-"הם".... המנהלים - וגרמה לאי-אמון בין החברים לבין ההנהלה, שממשיך להציק לנו עד היום וגורם לחשדנות כלפי כל החלטת הנהלה שעליה אנו קוראים ב"דפי מידע" וכד'.

כמו אורה אני שואל מי החליט על סודיות? מתי? באסיפה? ואם לאו על סמך מה? נדרשות תשובות לשאלות אלו, אם אנחנו מתכוונים להמשיך להיות קיבוק. וכדי לעצור עזיבת הצעירים רבי-הערך לעתיד הקיבוק.

לסעיפים האחרים של המאמר של אורה לא ניכנס כעת, די להצהיר שוב שכולם תקפים גם-כן בכפר הנשיא.

אלן איסטון

ספורי ג'ינאן - 11

אני מתנצל מראש בפני מי שסולד מנושאים מסוימים, אבל עלי לדווח על מה שאני רואה, ללא צנזורה. על כן אני מוסר כאן, אחרי התלבטויות רבות, את הדו"ח שלי על בתי שימוש ציבוריים בסין.

בתי שימוש ציבוריים, הם תופעה שכיחה מאד כאן.

בתים ברובעים הישנים יותר של העיר בנויים סביב מגרש, בו נמצאים בית השימוש וחדר הרחצה המשותפים לכל הדירות בבניין.

רבים מהמבנים האלה כבר נהרסו ונבנו במקומם מבנים חדשים, אבל התרבות הסניטרית הזאת חיה וקיימת. בתי שימוש משותפים קיימים, למשל, במעונות סטודנטים ובשיכון של מורים מן השורה, וגם, כמובן, אתרים היסטוריים.

עובדי המלון החדש שלידנו משתכנים בחצר משלהם, מצוידת במתקן משותף מדגם זה. אותו הדבר בחנויות הכל-בו הגדולות, וכמובן בתי השימוש הציבוריים שבחסות העירייה.

בסיסית, בית השימוש הציבורי המצוי, הוא תעלה מרובעת מבטון, שאורכה תלוי בגודל של אוכלוסיית היעד. סביר להניח שבקצה השני יש בור ניקוז המתחבר עם רשת הביוב, אבל לא היה לי האומץ לחקור עד הסוף.

במקומות קצת יותר מכובדים, קירות בגובה הברכיים מחלקים את התעלה לתאים אינדיבידואליים, גם לנשים וגם לגברים. ואיך אני יודע - כי אני לא יכול לקרוא סינית, וטעיתי יותר מפעם אחת.

כאשר הקירות מגיעים לגובה המותניים, יש בדרך כלל גם משתנות נפרדות לגברים, או לפחות, במקרה הכי גרוע, תעלות נפרדות. כאן גם תמצאו בור מוזנח לרחיצת הידיים בקרבת הכניסה, כשצינור הניקוז סתום בבדלי סיגריות ובקוצר, כמה שהמחיצות נמוכות יותר, כך הריח חריף יותר.

אפילו בחנויות הכל-בו העממיות ביותר - עם מחיצות בגובה החזה - תמצאו דלתות בתאים. מיותר לציין שאי אפשר לנעול את הדלתות, אבל לפעמים אפשר כן לסגור אותם.

בסביבה יוקרתית מאוד המחיצות מגיעות לגובה הכתפיים, ושם יש סיכויים טובים למצוא מתקן כלשהו לנייר. נייר לא תמצאו, כמובן. אבל מי בכלל יוצא מהבית בלי נייר טואלט? מלון זוכה לכוכב רביעי כאשר הוא עלה לרמה של אסלה ונייר טואלט. במקרה כזה, אפילו הברז פועל לפעמים.

כמובן, שאנחנו, ה"מומחים הזרים", גרים בדירות עם כל האביזרים המודרניים שאנחנו רגילים להם. אולם, כשהייתה בעיה במתקן שלי ופתחתי את מכסה הניאגרה כדי לבדוק, מצאתי סידור עם חוטי ברזל מקושרים שגרם לי פליאה, בלשון המעטה.

החווייה הגרועה ביותר שלי היתה במסעדה קטנה; כשביקשתי את השירותים, לקחו אותי החוצה, הובילו אותי לתוך סמטה אפלה, ושם המלצרית סימנה לי בנפנוף יד להמשיך הלאה. הגעתי למקום שהצביעה אליו, נכנסתי לפתח בקיר, ומצאתי את עצמי במטבח המסעדה. ידעתי שאפילו בסין, זאת טעות. נסוגתי לאחור, אבל חתיכת ברזנט מלוכלך תלויה מעל המדרכה מנעה ממני להמשיך הלאה. מאחוריה, על המדרכה, היה מבנה בלוקים רעוע בלי בטון, בלי טיח, פחות ממטר מרובע אחד. על המדרכה לרגלי היה פשור בור.

ה'ורה' נאי (תירגמה יוהנה)

חדשות הרשת האופטית

הגשם מפריע קצת. לא כל כך לעבודה אלא לכך שצריך להיכנס ולצאת מבתי חברים וזה לא כל כך מתאים עם נעלים מלאות בבובן. כמו בכל פרוייקט גדול, ישנן חריקות ואנו מנסים לטפל בבעיות לפני שהן צצות ולכל המאוחר, מיד עם היווצרן. ישנו מנהל עבודה בשטח ולידו מתאם/מפקח צמוד שלנו. ישנו מנהל פרוייקט המגיע מדי מספר ימים ועמו אני בקשר לכל בעיה, בקשה, תלונה. תלונות של חברים מטופלות בנחישות ובטאקט. יחד עם זאת אבקש להפנות אלי כל בקשה, תלונה, הערה או הארה. נא לא להוציא את הכעס על לי קפלן. לי עושה בדיוק מה שאני מבקש ממנו ולכן אם יש תלונות נא להפנות אותן אלי.

שאלה: "מה קורה אם אני עובר בית?"
תשובה: "נקודת הרשת היא חלק מהבית ולא ניתן להעביר אותה בדיוק כפי שאין מעבירים מרפסת או גגון למרות ששילמנו עליהם".

שאלה: "האם אוכל לעבוד עם המודם כמו היום?"
תשובה: "בהחלט! למרות שאינני מעלה על דעתי סיבה לעשות זאת פרט למזכירים".

זמן גמר הפרויקט המשוער בעינו: אמצע עד סוף דצמבר 2001.

בינתיים - תודה על שיתוף הפעולה. **דוד אלמן**

* * * * *

בעקבות המצב בארץ, בערב הפיגוע בדולפינריום, ישבה אלמונית וכתבה באינטרנט מכתב ל"אלוהים".

מישהו החליט לקחת על עצמו את תפקיד "אלוהים" והשיב לה מכתב...
 ושני המכתבים נשלחו ב E-MAIL בין השאר גם אלי.
 התלבטתי ארוכות, והנה עוד פיוע - היום בעפולה, שני צעירים נרצחו והרבה פצועים, פיזית
 ונפשית. מה שמוכיח לצערי שעדיין זה אקטואלי,
 והחלטתי להראות גם לכם את המכתב, והרי הוא לפניכם.

שושנה שרקי

אלוהים שלום ו "ערב טוב"

מצטערת אם העשן שעולה מכדור הארץ מפריע לך לישון. פשוט עבר עלינו כאן למטה לילה לא פשוט.
 לא משהו רציני, אתה יודע. לא איזה שיטפון גדול שמטביע רבבות חיילים מיצריים, לא איזה
 ניפוק של שתי חתיכות אבן לשם הפאתוס, אלא משהו קטן, שאנחנו קוראים לו פיוע.

אלוהים, אתה יודע מה זה ילדים, נכון? ילדים זה מה שאנחנו אחרי שאתה מביא אותנו לעולם
 ולפני שאתה מחליט לקחת אותנו ממנו.
 אז אתמול, 17 ילדים קטנים, כאלה שעוד הולכים לביה"ס, הכינו את עצמם לערב של כף. הם
 התלבשו, הסתרקו, התאפרו ויצאו למקום שבו חשבו שיהיה להם הכי טוב.
 ואתה יודע מה? לשם שינוי הם לא חשבו על כל הבעיות שיש מסביבם, הם ידעו שיום שישי בערב
 ושהם הולכים למסיבה וששם לא יקרה להם כלום. אבל הם טעו. כשהם עמדו בתור, עם הפלאפון ביד
 ושטר של 100 שקל מההורים בכיס, נעמד לידם אדם אחר, וברגע אחד החליט להרוג את כולם ולהרוג
 את הנפש של עוד רבים אחרים שהיו שם ושל הרבה משפחות.

אז תגיד לי אלוהים, נהנית אתמול? היה לך כיף לראות את כל הדם שנשפך על הרצפה המלוכלכת של
 הדולפינריום? היה לך כיף לראות ילדים קטנים נגמרים עוד לפני שהתחילו? היה לך כיף לראות
 17 אמהות ו - 17 אבות מאבדים את הניצוץ בעיניהם לעד?

אז נכון, הילדים רקדו בערב יום שישי, ונכון, הבנות לבשו שמלות קצרות.
 אולי כל זה היה כדי ללמד אותם לקח?
 אולי אתה פשוט האבא המכה של כולנו בשמיים, שבמקום לחנך את ילדיו הוא מרביץ להם?
 אלוהים, עשה לי טובה. קפוף שניה לחדר ליד ותעיר את אללה. תגיד לו ששוב הוא הצליח, ששוב
 עזרת לו. אבל אולי פעם אחת גם תזכור לבקש ממנו טובה בחזרה? ואני לא מדברת על טובה של
 מטענים קטנים. אני מדברת על טובה של שלום, של שקט, של חיים!!!

אלוהים יקר, אולי אני, מהבית הקטן שלי, נקודה בגלקסיית השמש, לא יכולה להבין את התוכנית
 הגדולה שלך. אבל בכל זאת, אני רוצה לומר לך דבר אחד.
 אנחנו מתעייפים פה למטה, אנחנו כבר לא מאמינים, אנחנו כבר לא יודעים מה לעשות ואנחנו
 מאבדים מהר מאוד את כושר ההבחנה שלנו בין טוב לרע.
 ואם לא תשנה פה משהו לטובה, בקרוב תצטרך לברוא לך עוד עולם,
 כי פה כבר לא יהיה לך עם מי לשחק.
 אלוהים, חיים זאת מתנה! ומתנות לא לוקחים חזרה!!!

מכתב תשובה מאלוהים.

ועכשיו בצר לך, את פונה אלי.

בתי,
 הילדים היקרים לא נהרגו משום שנסעו בשבת.
 גם אולם השמחות לא קרס בגלל שרקדו ריקודים מעורבים.
 הילדים שנמחצו במגרש הכדורגל, לא נפצעו משום שנסעו למשחק בשבת.

לעולם לא הייתי פוגע בילדיי האהובים בגלל סיבות כאלו שוליות!

אם הייתי רוצה שכל בראייה יהיו אנשים אדוקים ושומרי מצוות, הייתי בורא אותם כאלה, הרי
 אני יצרתי אותם, זוכרת?

אני נתתי לכם את החיים במתנה ויחד איתם נתתי לכם את הזכות לבחור , את היכולת להבחין בין טוב ורע , את האפשרות לעצב מתוך החומרים שאני יצרתי עולם משלכם.
כל אלו שמתו בזמן האחרון , מתו בגלל הבורות , האנוכיות , העצלנות והחולשה שלכם.

מאוד קל לך לשבת ולכתוב מכתב תלונה ולהטיח בי את מותם של הילדים החפים מפשע .

אני הבאתי לילדים האלו את החיים במתנה , יצרתי להם עולם עם פרחים , טכנולוגיה ואהבה.
מה את עשית למענם ?

אם את רוצה שלא ירחצו ילדים חפים מפשע - צאי למלחמה או בחרי בשלום.

אם את רוצה שרצפות לא יקרסו - פעלי להחמרת התנאים להיתרי בנייה.

אם את רוצה שגברים לא יכו את נשותיהם - הילחמי על ענישה יותר מרתיעה.

אם את רוצה שילדים לא יירמסו במגרש כדורגל - דרשי את הורדת הגדרות או חנכי את חבריך.

נתתי לכם פרחים - ואתם קוטפים אותם !

נתתי לכם ים - ואתם מזהמים אותו!

נתתי לכן מכוניות - ואתם נוהגים אותם בפרעות !

נתתי לנשים את היכולת ללדת - ואתן שוכחות אותם במכוניות !

נתתי לגברים חוזק פיזי - ואתם מכים ואונסים את נשותיכם !

אני נותן לכם את הכלים - אתם יכולים לבנות בהם ארמונות או לנפץ בהם קירות.
הבחירה היא שלכם , התוצאה היא על אחריותכם בלבד !!!

נכון ילדתי, הבאתי לך את החיים במתנה
וכמו כול מתנה - את היא זו שתבחרי מה לעשות בה ואיך להשתמש בה.
בכל דרך שתבחרי , אני אביט בך מלמעלה ואוהב אותך !

הודעה לחברים

מאחר ובבחרתי על ידיכם למועצת החברים. ברצוני להודיע לכם בזאת שהנני מגיש את התפטרותי מהמועצה, מתוך טעמים שונים, ביניהם שאני עובד בימי ראשון בערב, וגם חוסר העניין שאני מגלה לאחרונה בעניינים אשר עולים לדיון. תודה על האימון שנתתם בי, וסליחה איתכם.

אדי

"If you can't control the wind, adjust your sail"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues since nov.1999

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page - News of KH in pictures

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!